

[Kofod-Svendsen]

det er ting, der ikke skal prioriteres overvældende højt i EF-sammenhæng. Der er ting, der hører hjemme i NATO, godt, så skal vi ikke inddrage EF her. Derved vil vi odelægge meget, som vi allerede har fået opbygget.

Konkluderende må jeg sige, at vi er blevet offensive i Danmark i vores EF-politik. Vi har haft nogle rigtige målsætninger. Nu handler det om, at de ting, der er formuleret i vort memorandum, virkelig bliver omsat og markedsført godt under regeringskonferencerne, så vi ikke alene spiller ud, men også er aktivt med og formulerer slutdokumenterne. Det synes jeg er den næste spændende opgaveudfordring.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Der er traditionelt set et meget positivt samarbejde på EF-området mellem Kristeligt Folkparti og CD, og det håber jeg der fortsat vil være. Derfor er der en enkelt misforståelse, jeg godt vil udrydde, for jeg hørte meget nøje efter, hvad hr. Kofod-Svendsen sagde om det kulturelle samarbejde, den kulturelle egenart og dette med den føderative stat, at opgave noget af sin egenart på den måde.

Det EF, som tegner sig for os, det er det, jeg kaldte regionernes EF, hvor der samtidig med centralisering af en række beslutninger sker en styrkelse af regionerne, for at sige det sådan.

Jeg er ret sikker på, at tager man til Rhinen og ser den tyske vinbonde på den ene side og den franske vinbonde på den anden side, så har de to mennesker langt mere til fælles end en borger i Paris og en borger i Berlin. Jeg kan ikke se, hvorfor man skal holde fast i de store, traditionelle, gamle nationalstater på et tidspunkt, hvor vi laver et europæisk system, hvor de mennesker, der vittelig har et fællesskab, i stedet for kan finde sammen. Det er det, vi mener med det. Derfor tror jeg, at den kulturelle frygt, som hr. Kofod-Svendsen nærer for den type af fremtidens Europa, er aldeles ubegrundet.

(Kort bemærkning).

Kofod-Svendsen (KRF):

Nu valgte jeg at tale totalt upolemisk, men prøvede på at sige, at Europa har en anden forhistorie end USA. Det mener jeg vi skal respektere. Jeg ser ikke noget som helst formål i at presse mere integration igennem, end det vil

være helt naturligt ud fra vores kulturelle egenart. Derfor tror jeg ikke, at det er rigtigt at arbejde hen mod en forbundsstat.

For mig er det afgørende, om det skal være Ministerrådet, der er lovgivende, eller det skal være Europa-Parlamentet. Der går for mig det principielle skel. Flytter man kompetencen til at lovgive fra Ministerrådet over i Parlamentet, så sker der en afgørende flytning. Den har vi altid været imod.

Det betyder ikke, at Parlamentet ikke har en række opgaver at løse. Det betyder heller ikke, at man ikke kan udvide det traktatbaserede samarbejde stater imellem. Men der er tale om en principielt anden tænkning, hvor man siger: Nej, nu skal vi flytte kompetencen til Parlamentet, det skal være egentlig lovgiver. Det tror jeg vil stride mod hele vores forhistorie, så det ønsker jeg ikke.

Men det betyder ikke, at jeg ønsker at være sådan en, der slet ikke vil være med i det – fodslæbende. Jeg vil formulere det på en lidt anden måde, som har en knap så negativ klang: jeg vil gerne være positivt engageret i samarbejdet, men jeg vil ikke tage det afgørende skridt; så fodslæbende vil jeg alligevel være.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg vil gerne takke for en debat, der har afspejlet den meget brede politiske enighed, der netop har ligget bag udarbejdelsen af det danske memorandum.

På et tidligt tidspunkt i debatten udtrykte hr. Gade nogen bekymring for indholdet af den kommende regeringskonference om en politisk union.

Hr. Gade spurgte lidt bekymret, hvorfor der ikke stod noget om det punkt, vi er så enige om, åbenhed f.eks., nye aftalestrukturer med de nye demokratier. Hvorfor står der ikke noget om det i de papirer, der hidtil er set?

Jeg tror, hr. Gade hentyder til de formandskabsrapporter, der er udarbejdet på det italienske formandskabs ansvar, og dér må jeg berolige hr. Gade med, at regeringskonferencerne jo altså ikke er begyndt endnu, og det har hele tiden ligget klart, at regeringskonferencerne fastlægger deres egen dagsorden. Når diskussionen om dagsordenen starter, nemlig når regeringskonferencerne starter, så vil vi selvsagt fra dansk side lægge meget vægt på, at det, der jo er et centralt punkt i regeringens memorandum,